

સુરેશ જોખી

(જન્મ: 30-05-1921, અવસાન: 03-09-1986)

સુરેશ હરિપ્રસાદ જોખીનો જન્મ સુરત જિલ્લાના બારડોલી તાલુકાના વાલોડ ગામમાં થયો હતો. વડોદરાની મહારાજા સયાજીરાવ યુનિવર્સિટીમાં ભાષાભવનના અધ્યક્ષ તરીકે સેવાનિવૃત્ત થઈ જવનના અંત સુધી વડોદરામાં જ વસ્યા. ‘મરણોત્તર’ અને ‘છિન્નપત્ર’ તેમની નોંધપાત્ર નવલકથાઓ છે. ‘ગૃહપ્રવેશ’ તેમનો નોંધપાત્ર વાર્તાસંગ્રહ છે. ‘જનાન્તિકે’, ‘ઈદમસર્વમ’, ‘ઈતિ મે ભતિ’ જેવા સંવેદનાસભર નિબંધસંગ્રહો છે. ‘કિંચિત્ત્વ’, ‘ચિંતયાભિ મનસા’, ‘અષ્મોધ્યાય’ જેવા વિવેચનગ્રંથો આપ્યા છે. તેમને ‘રણજિતરામ સુવર્ણચંદ્રક’ તથા ગુજરાત સાહિત્ય અકાદમી, ગાંધીનગર અને દિલ્હીના એવોડ પ્રાપ્ત થયા છે.

‘ગૃહપ્રવેશ’ વાર્તાસંગ્રહમાંથી લેવામાં આવેલી આ વાર્તામાં સમયના એક જ બિંદુ પર બે પરિસ્થિતિનું સમાંતર આલેખન થયું છે. જેમાં અસિતના ટેકનોલોજીના જ્ઞાનના કારણે થતો કૃષ્ણજન્મ, એની સાથે ભળેલું લોકોનું કૃતૂહલ અને આનંદનો પ્રસંગ છે. જ્યારે કિસનનો જન્મ કાનજી માટે આનંદનો અવસર નથી. અહીં કૃષ્ણના જન્મની પરિસ્થિતિ હળવી શૈલીમાં રજૂ થઈ છે તો કિસનના જન્મની પરિસ્થિતિ અત્યંત કરુણાતાથી રજૂ થઈ છે. વાર્તાના અંતે કાનજી પોતાના દીકરાના પગ તોડાવીને જવનભર ભીખ દ્વારા રૂપિયા કમાવાનો રસ્તો કરી દે છે. માણેકની લાચારી અને દુઃખ વધારે પીડાદાયક છે. એક માને એના બાળકનું મુખ પણ બતાવ્યા વગર જવનભર અપંગ બનાવી દેવા માટે મોકલી આપવામાં આવે છે. આમ, જન્મની બે પરિસ્થિતિને એક સાથે બતાવીને વાસ્તવિકતાને અત્યંત કરુણા રીતે આલેખાઈ છે.

ઘડિયાળમાં સાડા અગિયાર થયા હતા. હવે અર્ધા કલાકની જ વાર હતી. લાલ કિનખાબના પડદાની પાછળ કૃષ્ણજન્મની બધી જ તૈયારીઓ થઈ ચૂકી હતી. વૃન્દાવનદાસનો મોટો દીકરો અસિત અમેરિકા જઈને ઇલેક્ટ્રિકલ એન્જિનિયરિંગનું ખાસ શિક્ષણ પ્રાપ્ત કરી આવ્યો હતો. એણે બધાંને આશ્રયમાં ગરકાવ કરી નાંબે એવી તરકીબ રચી હતી. કારાગૃહમાં કૃષ્ણનો જન્મ, વર્ષા, વસુદેવનું કૃષ્ણને લઈને જમુના ઓળંગીને ગોકુળ જવું, આ બધું વીજળીની કરામતથી તાદ્દશ બનતું એ બતાવવાનો હતો. આથી બધાં આતુર હતાં. લાલ કિનખાબનો પડદો ક્યારે ખૂલે તેની રાહ જોઈ રહ્યાં હતાં.

સ્ટેશનની ઘડિયાળમાં સાડા અગિયારનો ટકોરો હમણાં જ પડ્યો હતો. જનતા એકસપ્રેસમાં ઊતરેલા પેસેન્જરોને લઈને બસ શહેર ભણી ઉપડી ચૂકી હતી. બસ-સ્ટેન્ડ સૂમસામ હતું. પાસેની ખુલ્લી જગ્યામાં ફાટીતૂટી ગુણપાત ને કેરોસીનના કાટ ખાયેલા પતરાનું છાપરું કરીને ત્રણ-ચાર કુટુંબ આશ્રય લઈ રહ્યાં હતાં. એમાંના એક ‘ઝૂપડા’માં ફગફગિયો દીવો ટમટમતો હતો. કોઈ સ્ત્રીના કણસવાનો અવાજ એ નિઃસ્તબ્ધતામાં સંભળાતો હતો. પણ એ ઝૂપડાની વસ્તિએ એના પર ધ્યાન આપ્યું હોય એમ લાગતું નહોતું. ત્યાં અર્ધા ઊંઘમાં અને અર્ધા જાગતા - એવી અવસ્થામાં કોઈ બોલતું સંભળાયું - ‘એલા કાનજી, માણકી કણસે છે, જરા જઈને જો તો ખરો!’

બીજાએ પણ એવા જ અવાજે જવાબ આપ્યો, ‘એમાં હું જોવા જાવું’તું. વખત થિયો લાગે છે.’

અંધારે ખૂણોથી કોઈ ડોસી ખોખરા કર્કશ અવાજે બબડી, ‘માણકીય જબરી ને એના પેટમાંનું છોકરું ય જબરું માણું! ટંકણખાર દીધો તોય કાંઈ નો વળ્યું. હવે કાંઈ આવનારને પાછું ઠેલાય? કર કાંઈ બાપલા! છૂટકો છે?’ ઘડિયાળનો કાંટો આગળ વધતો હતો. માણેક કરાંજતી હતી, આકાશને કદીક વીજળી વીધી જતી હતી. ભારે કડાકો થતો હતો ને ભારે વરસાદ માથે ઝજૂમી રહ્યો હતો.

ઘડિયાળનો કાંટો આગળ વધતો હતો. ઉપરના ઓરડામાં વિશાખા અને ધનજ્ય ટોળા વચ્ચેથી સરી જઈને

વાર્તાલાપ કરી રહ્યાં હતાં. તેમને એમ લાગ્યું કે હવે તો નીચે જવું જ પડશે. વૃન્દાવનદાસ અને એમની મંડળી બેઠકમાં ભાગવતનું શ્રવણ કરતી હતી તે પણ હવે વખત થવા આવ્યો જાણી ઠકોરજીના ઓરડા તરફ આવવાની તૈયારીમાં હતી. મધુસૂદન અને એની મિત્રમંડળી બ્રિજનાં બે રબર પૂરાં કરીને અસિતની કરામત જોવા યથાસ્થાને ગોઠવાઈ જઈને ટોળટ્યાં હાંકી રહી હતી. અસિત સાવ નિશ્ચિંત બનીને એક બાજુએ રીતા જોડે વાત કરતાં કરતાં હસી હસીને બેવડ વળી જતો હતો. ત્યાં શણિયું પહેરીને મુખ્યાજી આવ્યા. નિજમંદિરમાં જઈને છેલ્લી તૈયારીમાં એ પરોવાઈ ગયા. કૃષ્ણજન્મનું મુહૂર્ત નિકટ ને નિકટ આવતું ગયું. ભીત પરના ઈલેક્ટ્રિક ઘડિયાળનો મોટો તથા નાનો કાંટો એક બીજાની નજીક આવવા લાગ્યા.

સ્ટેશનના ઘડિયાળના કાંટા પણ એકબીજાની નજીક આવતા જતા હતાં. માથા પર જરૂરી રહેલાં વાદળ તૂટી પડ્યાં હતાં. વરસાદની ઝડી વીજાવા લાગી હતી. બસ-સ્ટેન્ડ પાસેનાં છાપરાં ઊંઠું ઊંઠું થઈ રહ્યાં હતાં. સૂસવાતા પવનના અવાજમાં હમણાં જ સ્ટેશનને ગજાવી મૂકીને આવેલા ગુજરાત મેલના અવાજમાં માણેકના કરાંજવાનો અવાજ સ્પષ્ટ સંભળાતો ન હતો. પેસેન્જરોને કારણે બસ-સ્ટેન્ડ વળી થોડી વારને માટે જાગતું થયું, પળવારમાં એ લીલા સમેટાઈ ગઈ. ધીમે ધીમે નિઃસ્તબ્ધતા છવાઈ ગઈ. વરસાદ એકધારો પડવા મંચ્યો. એકાએક ફગફગિયો દીવો બુઝાઈ ગયો ને નિઃસ્તબ્ધતાને વીંધીને નવા જન્મેલા બાળકનું રૂદન ગાજ ઊઠ્યું.

ઘડિયાળના બે કાંટા બેગા થતાં સાથે જ ડિનખાબનો લાલ પડદો સરરર કરતોકને સરી ગયો. આકાશમાંથી તેજનો પુંજ અવતરતો હોય તેમ જબકારો થયો. દેવકીના ખોળામાં બાળકને રૂપે એ તેજ પુંજ જૂલવા લાગ્યો. કારાગૃહના અંધકારમાં એ તેજપુંજ અજવાણું પાથરતો હતો. ઘડીક બહારનો જબકારો અંદર ઢોકિયું કરી જતો હતો. એકાએક કાંસા, જાલર, મંજુરા ને શાંખનો તુમુલ ધ્વનિ થયો. બહાર બેઠેલા રામદીન શરણાઈવાળાએ પ્રભાત નો'તું થયું છિત્તાં બિભાસના સૂર છેડ્યા. પ્રેક્ષકો ઊભાં થયાં. કૃષ્ણજન્મના રંજન કાર્યક્રમનું એક પર્વ પૂરું થયું.

ઝંપડાની દુનિયા સળવળી ઊઠી હતી. જન્મ થઈ ચૂક્યો હતો. જુદા જુદા અવાજો સંભળાતા હતા - 'દેવજી હું કહું છું ઈમ કર! ઈમાં કાનજીનું કામ નંઈ.'

'પણ ઈ વેલજ ડોહાની આ ઘડીએ કુણ ભાળ કાઢે ? લો તારે અમને કહો છો તિ તમે જ જાવને મારા ભઈ ?'

બીજો જરાક ધીમો અવાજ સંભળાયો, 'એલા એ ગમાર, જરા ધીમો બોલતો જા, માણકી હાંબળહે ને તો બચાડી દુઃખી થાહે.' જેને ઉદ્દેશીને આ કહેવામાં આવ્યું તે કટાક્ષમાં બોલ્યો. 'દખી તો થઈ જ છે ને, નહીં તો મેઘલી રાતે ભીજાતી આપણા બેંગી હોત કાંઈ ? હોનાના હિંડાણે જૂલતી ના હોત ?'

એના જવાબમાં કોઈ બોલ્યું. 'અરે બહીલા, જાંઝી લપ મેલો ને, હાલો મારી હારે, પરતાપગંજમાં જતાં પેલું નાળું નથી ભાળ્યું લ્યા, ત્યાં ઓલ્યાં છાપરાં દીકાં કની ? ત્યાં જાવાનું છે.'

એના જવાબમાં કોઈ બોલ્યું, 'ના બહીલા. ઈ આપણનું કામ નંઈ આ પાણી પડે છે ઈ તો જુઓ ! ઘૂંઠણસમાં પાણી ના હોય તો મને કેજો.'

બીજો વધારે આકળો થઈને બોલ્યો 'લ્યા મેલને ઈ ને પડતો ! હાલ કાનજી, લઈ લે છોરાને, લે હું મોર થાઉં છું ?' બાળકના રૂદનનો અવાજ બહાર આવ્યો. કાદવ ખૂંદતાં ચાર પગલાંનો ડબડબ અવાજ એ રૂદનમાં ભળી ગયો. વરસાદ વરસતો રહ્યો, પવન વીજાતો રહ્યો. ઘડિયાળના કાંટા છૂટા પડ્યા. છૂટા પડીને આગળ વધવા લાગ્યા.

ઘડિયાળ તરફ હવે કોઈની નજર નો'તી, અસિતની માયાવી સૂચિને બધા સત્બ્ધ બનીને જોઈ રહ્યાં હતાં. સામે મુખ્યાજીએ રચેલો અન્નકૂટ હતો. એમાં પણ રંગોની યોજના ભારે ચાતુરીપૂર્વક કરી હતી. હવે વસુદેવ કૃષ્ણને લઈને ગોકુળ જવાની તૈયારીમાં હતા. દેવકી કેમે કરી માનતી નો'તી, હાથ હલાવીને કરગરતી હતી. પશ્ચાદ્ભૂમાં શરણાઈનો કરુણ સૂર ઘૂમી રહ્યો હતો. અસિતની તરકીબથી હવે ગાઢ વર્ષાનું દશ્ય આબેહૂબ રજૂ થયું હતું. આખરે વસુદેવે કૃષ્ણને હાથમાં લીધાં, ધાબમાં જાળવીને મૂક્યા, અંગૂઠો ધાવતા, વટપત્રમાં સૂતેલા ભગવાનના મોટા પર ભુવનમોહન હાસ્ય હતું. વસુદેવ આગળ ચાલ્યા.

કાનજી ને દેવજી આગળ ચાલ્યા. ઘૂંઠણસમાં પાણીને ડહોળતા આગળ ચાલ્યા, બાળકના રૂદનનો ભાર ઊંચ્યુંને આગળ ચાલ્યા. માણેકના કરુણા ચિત્કારે એમનો પીછો પકડ્યો તો ય આગળ ચાલ્યા; ઘૂંઠણસમાં પાણીને ખૂંદતા કાનજીને દેવજી આગળ ચાલ્યા; માણેકની ચીસ એમની પાછળ દોડતી દોડતી આગળ ચાલી, ઘડિયાળના કાંટા એક બીજાથી છૂટા પડીને આગળ ચાલ્યા.

વસુદેવ વરસતા વરસાદમાં જમનાજને કાંઠે આવ્યા. નદી તો બંને કાંઠે છલકાય ! અસિટે ભારે કરામત કરી હતી. દીવા બધા બુજીએ ગયા હતા. તેજપુંજ જેવા કૃષ્ણ ભગવાનને વચ્ચે વચ્ચે જબકી જતી વીજળી સિવાય બીજું કશું હવે દેખાતું નહોતું, ઘડીભર તો આ કરામત છે તેથી બધાં ભૂલી ગયાં. જ્યવતી શેઠાણી તો હાથ જોડીને ભક્તિભાવથી ઊભાં જ રહી ગયાં. વસુદેવે જમનાનાં પાણીમાં પ્રવેશ કર્યો ન કર્યો ત્યાં એકદમ પાણીને ડહોળતો સરરર કરતોકને અવાજ આવ્યો. બધાં ઘડીભર ચમકી ગયાં. કૃષ્ણ ભગવાનને માયે નાગે છાયા કરી. ભક્તોએ હાથ જોડ્યા, બીજાં કુતૂહલથી વિસ્ફારિત નેત્રો જોઈ રહ્યાં, ને વસુદેવ આગળ વધતા રહ્યા.

‘વેલજ ડોછા ! છો કે ?’

‘કુણ સે ?’

ઘોઘરા અવાજે દમિયલ ડોસાએ ઉધરસનો ઠણકો ખાતાં ખાતાં જવાબ વાળ્યો, ‘ઈ તો હું ને કાનજી, ઝટ આવો ભા, આ છોરો લાવ્યા છિયે, જરા એના ટાંટિયા વાળી લો ને !’

ડોસો બોલ્યો, ‘હાવ બેઠો રિયે ઈમ કરવું સે કે પછી લાકડીને ટેકે હાલીને ભીખ માંગો ઈમ કરવું છે ?’

કાનજી બોલ્યો, ‘હાવ પાંગળો ના કરતા દાદા; અક્કરમીએ મધરાતે આંઈ જનમ લીધો, નકર...’ એનો અવાજ ગળગળો થઈ ગયો.

દેવજીએ કહ્યું. ‘હાલ હવે, ગાંડા કાઢ્ય મા, છોરો આયવો છે તો રોટલાની જોગવાઈ કરવી કે નંઈ ? તું તો એને ભાણાવી ગણાવીને લાટસાહેબ બનાવવાનો હતો, નંઈ ?’

‘દેવા, છોરો તો છે હાવ કિસન ભગવાન જેવો, આખરે છોરો તો માણકીનો ને !’ એમ કહેતાંકને વરસોના અનુભવી હાથોએ પળવારમાં બાળકના વુંટણને મરડીને ટાચકા ફોડી નાંખ્યા. બાળકની ચીસ હવાને વીંધી ગઈ.

દેવજી બોલ્યો, ‘કાલ્ય હવારે રૂપિયો દઈ જાશું. લે, હાલ્ય લ્યા’ કાનજી, હવે તારો છોરો ભૂખે નંઈ મરે !’ પાણીમાં પડતાં પગલાંનો ડબ ડબ અવાજ સંભળાયો. એ પગલાંને બાળકના રુદ્ધનનો ભાર જાણો ઘૂમરીઓ ખાઈને વળગતો હતો, ભીસતો હતો, ને એ પગલાં ડબ ડબ અવાજ કરતાં આગળ વધી રહ્યાં હતાં.

ભગવાન ગોકુળ પહોંચ્યા, ગોકુળમાં ઉત્સવ મચ્યો. જશોદા મૈયાએ કૃષ્ણકુંવરને શાણગાર્યા. નજર ન લાગે માટે ગાલે મેશનું ટપકું કર્યું. ગોકુળ આખું ટોળે વળ્યું. ગોપબાળના આનંદરવથી વનરાજી ગાજી ઊંડી. પંચાજરી વહેંચાઈ, શરણાઈએ લલિત રાગ છેડ્યો, અસિત ખેલ પૂરો કરીને બહાર આવ્યો. બધાં એને વીંટળાઈ વળીને શાબાશી આપવા લાગ્યાં. બ્રિજની મંડળી ફરી જામી, વિશાખા અને ધનંજ્ય ફરીથી અધૂરી પ્રણયગોછિને પૂરી કરવા ઉપલા માળે બધાંની નજર સરકાવી ચઢી ગયાં. વૃંદાવનદાસની મંડળીનું ભાગવત પારયણ આગળ ચાલ્યું. જ્યાવતી શેઠાણીએ હાલરું ઉપાડ્યું.

‘જાગો નન્દકે લાલ, ભોર ભયી’

માણેકની ચીસે પાછા ફરેલા કાનજી અને દેવજીને વધાવ્યા. ‘મને હિનું એક વાર મોહું તો દેખવા દેવું’ તું ! લાવો મારે ખોળે, લાવો મારા કુંવરને...’

દેવજીએ કહ્યું. ‘ગાંડી થા મા માણકી, તારો નંદકુંવરને કોઈ ચોરી નથી ગયું, લે, આ તારો છોરો.’ કાનજીની સામે ચિત્ર ખડું થયું. ધખતી બપોરે માણેકની સાથે એ પતરાની નાનકડી ગાડીમાં પાંગળા કિસનને શહેરના રસ્તા વચ્ચે થઈને ખેંચી રહ્યો છે, પોતે આંધળો છે, દીકરો પાંગળો છે, દુનિયા દેખતી છે, ભગવાન કૃપાળું છે. મૌંનાં ધાન છે, દુનિયા પર વૈકુંઠ છે. ભગવાન ગોકુળથી પધારીને મથુરાના રાજા થયા છે, બધાં સુખી છે.

માના ખોળામાં બેસીને માતાની અશ્વધારામાં નહાતો કિસન જાણો કે પિતાની આંખ સમક્ષ તરવરી ઊંઠતા ભાવિના દર્શનને જોતો હોય એમ એકાએક હસી પડ્યો, પણ મેઘલી રાતના એ અંધારામાં માણેકને એ હાસ્ય દેખાયું નહીં.

(‘ગૃહપ્રવેશ’માંથી)

શબ્દ-સમજૂતી

શબ્દાર્થ / સમાનાર્થી શબ્દો

કિનખાબ-જરીબુહુણા વણાટનું એક જાતનું કાપડ; તરકીબ-યુક્તિ; સૂમસામ-એકદમ શાંત; આશ્રય-આશરો; ફગફળિયો દીવો-જેની જ્યોત હાલકડેલક થતી હોય તેવો દીવો; કણસવું-દુઃખને લીધે ઊહકારા કરવા; તુમુલ-દારુણ, ભયાનક; પ્રભાત-સવાર; લિબાસ-પોશાક, પહેરવેશ; પર્વ-તહેવાર, ઉત્સવ; કરામત-કારીગરી; બોર-પરોઢિયું; અક્કરમી-અભાગીયું

તથપદા શબ્દો

થિયો-થયો; બઈ-ભાઈ; નો-ના; બચાડી-બિચારી; નો'તુ-ન હતું, નહોતું; મેલો-મૂકો; ડોહા-ડોસા; મોરે-મોખરે, આગળ; ભાળ-પતો, ખબર; આઈ-અહીં; ઈમાં-એમાં; કાઢ્ય-કાઢ; હાંભળહે-સાંભળશો; કુણ-કોણ; હોનાના-સોનાના; દખી-દુઃખી; ભાષ્યું-જોયું; હારે-સાથે; કાલ્ય-કાલ; હાવ-સાવ

વિરુદ્ધાર્થી શબ્દો

સવાર×સાંજ; આનંદ×શોક

સ્વાધ્યાય

1. નીચે આપેલા વિકલ્પોમાંથી સાચો વિકલ્પ પસંદ કરી ખરા(✓)ની નિશાની કરો :

- (1) લાલ કિનખાબનો પડદો ક્યારે ખૂલે તેની લોકો રાહ જોઈ રહ્યા હતા કારણ કે...
  - (A) વીજળીની કરામતથી કૃષ્ણજન્મનું દશ્ય ઊભું થવાનું હતું.
  - (B) માણકી બાળકને જન્મ આપવાની હતી.
  - (C) કિનખાબનો પડદો ખરેખર લીલા રંગનો હતો.
  - (D) નાટક રજૂ થઈ રહ્યું હતું.
- (2) આ પાઠમાં લેખક શું કહેવા માગે છે ?
  - (A) લેખક કશું જ કહેવા માગતા નથી.
  - (B) કૃષ્ણજન્મનું મહત્વ સમજાવવા માગે છે.
  - (C) સમાજની જુદી જુદી બે પરિસ્થિતિનું ચિત્ર રજૂ કરવા માગે છે.
  - (D) પૈસાદાર લોકો જ પુણ્યશાળી છે.

2. નીચેના પ્રશ્નોનો એક વાક્યમાં ઉત્તર આપો :

- (1) હાવ બેઠો રિયે ઈમ કરવું સે કે પછી લાકડીના ટેકે હાલીને ભીખ માંગે ઈમ કરવું છે ? - આ વાક્ય કોણ બોલે છે ?
- (2) ફગફળિયો દીવો બુઝાઈ જવાની સાથે બીજી કદ કરી ઘટના બની ?

3. નીચેના પ્રશ્નોના બે-ગણ વાક્યોમાં ઉત્તર આપો :

- (1) અસિતે કૃષ્ણજન્મની કદ તરકીબ રચી હતી તે જણાવો.
- (2) કાનજ અને દેવજ બાળકને લઈને ક્યાં જતા હતા ? શા માટે ?

4. નીચેના પ્રશ્નોના સાત-આઈ લીટીમાં જવાબ આપો :

- (1) નિજમંદિરમાં ઊભું કરેલું કૃષ્ણજન્મોત્સવનું દશ્ય વર્ણવો.
- (2) નવજાત બાળકની કરુણતાને તમારા શબ્દોમાં આલોખો.

વિદ્યાર્થીની પ્રવૃત્તિ

- ગરીબી અને અગવડમાં જીવતા લોકોની મુલાકાત લઈને તેની હકીકત વર્ગખંડમાં કે શાળા સંમેલનમાં રજૂ કરો.
- તમારા જન્મોત્સવની ઉજવણી અનાથાશ્રમમાં કે ફૂટપાથ ઉપર રહેતાં બાળકોની સાથે કરો.
- તમારા ગામમાં ઉજવાયેલા જન્માષ્મીના તહેવાર ઉપર અહેવાલ લખો.

ભાષા-અભિવ્યક્તિ

- બે વિરોધાભાસ ધરાવતી કથાઓને સમાંતરે વર્ણવી વિશિષ્ટ રીતે આ વાર્તાનું આલેખન લેખકે કર્યું છે. લેખકે ‘ફાટીતૂટી ગુણપાટ’, ‘કાટ ખાયેલા પતરાનું છાપરું’, ‘જુંપડાં’ અને ‘ફગફગિયો દીવો’ - જેવા ઓછા શબ્દોથી ગરીબાઈનું તાદ્શ વર્ણન કરી દીધું છે તે ધ્યાનમાં લો.
- “કાનજી ને દેવજી આગળ ચાલ્યા. ઘૂટણસમાં પાણી ડહોળતા આગળ ચાલ્યા, બાળકના રુદ્ધનનો ભાર ઊંચકીને આગળ ચાલ્યા...”
આ ગદ્યખંડમાં લેખકે ‘આગળ ચાલ્યા’ કિયાપદનું વારંવાર સહેતુક પુનરાવર્તન કર્યું છે. નવજાત બાળકને પગ વાળવા માટે લઈ જતા કાનજી અને દેવજીને રોકનારાં અનેક પરિબળો છે પરંતુ એ બધાની અવગણાના કરીને તેઓ ચાલ્યા જાય છે એમ સૂચવવા લેખકે ‘આગળ ચાલ્યા’ શબ્દોનું વારંવાર પુનરાવર્તન કર્યું છે.

શિક્ષકની ભૂમિકા

મનુષ્યો ઉત્સવપ્રિય છે. આપણો ત્યાં અનેક ઉત્સવો જુદા જુદા હેતુથી ઉજવાય છે, ધાર્મિકતા, પરંપરા, દેખાદેખી, ભક્તિ-આરાધના માટે, કોઈક નિહિત સ્વાર્થ માટે તો મોટે ભાગે આનંદ માટે ઉત્સવો ઉજવાતા હોય છે. ઉત્સવ વિશેની સાચી સમજ કેળવાય તે વિશે વિદ્યાર્થીઓ સાથે ચર્ચા કરવી.

પ્રસ્તુત વાર્તામાં બે દશ્યો એક સાથે દર્શાવાયાં છે. એક કૃષણજન્મનું અને બીજું ભિખારીને ત્યાં જન્મતા બાળકનું. બંને જન્મોત્સવની સરખામણી અંતિમ છેડાની છે. કૃષણને જળ, નાગ, નંદ સૌ થકી રક્ષણ મળે છે જ્યારે ભિખારી કાનજીને ત્યાં જન્મેલા સાજા બાળકને જન્મતાંની સાથે જ મજબૂરીને કારણે અપંગ બનાવી દેવામાં આવે છે જેથી તેને ભીખ મળી રહે. આ વિરોધાભાસ વ્યક્ત કરી આપણા સમાજમાં ધનિક અને ગરીબના જે ભેદ છે તે ઉપર લેખકે કરેલો કટાક્ષ સ્પષ્ટ કરવો. ધનિક-ગરીબની ખાઈ પૂરવા શું કરી શકાય તેની વિદ્યાર્થીઓ સાથે ચર્ચા કરવી. વિદ્યાર્થીઓ ગરીબ કે ધનિકના ભેદ ન કરે તેમ કરવું.

